

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **asistent nstržm. J. V.**, zastoupený JUDr. Martinem Machačem, advokátem se sídlem Kobližná 19, Brno, proti žalovanému **ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, č. j. OKZ-3/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Rozhodnutím náměstka ředitele pro vnější službu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech kázeňských (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 29. 10. 2013, č. j. K-JMK-2109/2013, byl žalobce, jakožto příslušník policie služebně zařazený k Policii ČR, Krajskému ředitelství Jihomoravského kraje, Odboru služby pořádkové policie, Oddělení železniční policie a doprovodu vlaků (dále jen „OŽPaDV“) dle § 2 odst. 1 a § 181 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“), v návaznosti na § 186 služebního zákona, uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 a 3 písm. b) služebního

zákona, kterého se dopustil tím, že jako velitel hlídky OŽPaDV dne 6. 8. 2013 v době kolem 16.40 hod. v Brně na ulici Nádražní č. 1 v prostorách vestibulu hlavního nádraží v době řešení přestupkového jednání osoby M. S. (dále také jen „přestupce“) nepřijal a řádně neřešil oznámení osoby J. P. (dále také jen „oznamovatel“), který zde učinil vůči hlídce osobní oznámení o fyzickém napadání osob, které se odehrávalo v tuto dobu před budovou hlavního nádraží na ulici Nádražní, na nástupním ostrůvku tramvaje, tedy neprovedl úkon v rámci své pravomoci a nepřijal jiné opatření, aby odstranil ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie, a dále řádně a svědomitě neplnil úkoly hlídkové služby a povinnosti velitele hlídky, čímž porušil základní povinnosti příslušníka dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) a ve spojení s čl. 7 odst. 2 a č. 13 odst. 2 písm. c) Závazného pokynu policejního prezidenta č. 180/2012, o plnění základních úkolů služby pořádkové policie (dále jen „závazný pokyn“), za což bylo žalobci uložena dle § 186 odst. 5 v souladu s § 51 odst. 1 písm. b) služebního zákona kázeňský trest snížení základního tarifu o 25 % na dobu tří měsíců.

[2] Proti rozhodnutí služebního funkcionáře podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 4. 2014, č. j. OKZ-3/2014, tak, že změnil výrok rozhodnutí služebního funkcionáře, že ve smyslu § 181 odst. 1 služebního zákona uznal žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 služebního zákona, když dne 6. 8. 2013 v době kolem 16.40 hod. v objektu Hlavního nádraží ČD v Brně, v prostoru bočního vstupu (východu) před prodejnou občerstvení Döner Kebab, neprovedl při výkonu služby služební úkon v rámci své pravomoci a ani nepřijal jiná opatření, aby odstranil ohrožení nebo ohrožení vnitřního pořádku a bezpečnosti, vyplývající z ústního oznámení občana J. P., který hlídce hlásil jím spatřené protiprávní jednání neznámých pachatelů uvedeného dne kolem 16.40 hod. v prostoru tramvajového nástupního ostrůvku před budovou Hlavního nádraží na ulici Nádražní v Brně, kde mělo dojít k vzájemnému fyzickému napadání více osob, a tím konal v rozporu se služební kázní ve smyslu § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona v kontextu s § 46 odst. 1 služebního zákona, když jako velitel hlídky dle čl. 7 odst. 2 a čl. 13 odst. 2 písm. c) závazného pokynu neplnil svědomitě a řádně povinnost předcházet a zabráňovat narušování veřejného pořádku; v ostatním žalovaný rozhodnutí služebního funkcionáře potvrdil. Výrokem 2. pak žalobci žalovaný nepřiznal náhradu nákladů řízení ve výši 9 483 Kč, a to ve smyslu § 177 odst. 2 služebního zákona.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Žalobce v žalobě navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V první řadě přitom vyjádřil názor, že kázeňský trest mu byl uložen až po uplynutí subjektivní lhůty dle § 186 odst. 9 služebního zákona. V tomto směru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 23. 9. 2008, č. j. 53 Ca 2/2008-33, dle něhož dvouměsíční subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek dle § 186 odst. 9 služebního zákona je zachována pouze tehdy, nabude-li v této lhůtě rozhodnutí, jímž je kázeňský trest ukládán, právní moci. Žalobce se tak domnívá, že řízení v jeho věci mělo být zastaveno dle § 188 písm. d) služebního zákona.

[4] V další žalobní námitce žalobce uvedl, že výrok 1. napadeného rozhodnutí, který měl napravit nedostatky výroku prvostupňového rozhodnutí, je ještě zmatečnější

a nepřezkoumatelnější, než rozhodnutí služebního funkcionáře. Chybí zde např. vyjádření k zavinění posuzovaného skutku, tedy zda byl spáchán úmyslně nebo z nedbalosti. Především ale nelze dovodit, v jakém rozsahu je prvostupňové rozhodnutí měněno a v jakém potvrzováno a nadto dle výroku 2. napadeného rozhodnutí by měl být výrok rozhodnutí služebního funkcionáře změněn také tak, že nárok na náhradu nákladů řízení nebyl přiznán; původní výrok prvostupňového rozhodnutí však žádné rozhodnutí týkající se nákladů řízení neobsahoval.

[5] Co se týká samotného věcného posouzení celé záležitosti, namítá žalobce, že skutkový stav, jak je popsán ve výrokové části napadeného rozhodnutí, byl zjištěn chybně. Žalobce tak uvádí, že při zjišťování skutkových okolností bylo vycházeno především z výpovědí svědků, jimiž byli oznamovatel, pan P., a přestupce, pan S. Tyto výpovědi byly doplněny i v rámci odvolacího řízení. Také bylo vycházeno z důkazu záznamem o ústním jednání v řízení o kázeňském přestupku s žalobcem a záznamem o ústním jednání v řízení o kázeňském přestupku nstržm. Mgr. M. K., který měl v předmětný čas, kdy mělo dojít k přezkoumávanému kázeňskému přestupku, službu společně s žalobcem.

[6] Žalobce poukázal zejména na rozpory mezi jednotlivými výpověďmi ve správním řízení. Zatímco oznamovatel ve správním řízení uvedl, že hlídce policie (žalobce a nstržm. K.), která vypisovala blokovou pokutu přestupci, řekl, že se před nádražím něco děje (rvačka narkomanů), přičemž policisté mu na to nic neřekli a vůbec nereagovali. Přestupce však uvedl, že v době vypisování pokutového bloku k nim měl přijít oznamovatel, který měl žádat policisty o pomoc, přičemž přestupce tuto žádost slyšel jasně a zřetelně a museli ji tak slyšet i policisté, a policisté odpověděli, že nyní musí řešit přestupek a že před nádražím jistě bude jiná hlídka, která bude moci potyčku řešit; podle výpovědi přestupce se měl oznamovatel tomuto podívat a ptát se, zda si z něj policisté dělají legraci. Naproti tomu oba policisté ve správním řízení uvedli, že v rozhodný čas při řešení přestupkové věci neregistrovali jakýkoli kontakt jiné osoby směrem k nim. Místo údajného oznámení potyčky je velmi frekventované a rušné, a to zejména v předmětný čas; případné oslovení oznamovatele tak nemuseli vůbec zaregistrovat. Navíc je třeba přihlédnout k tomu, že přestupce nebylo možné v daném směru považovat za nezaujatou osobu, neboť byl policisty pokutován za své předchozí protiprávní jednání. Žalobce se tak domnívá, že jsou dány mezi jednotlivými výpověďmi svědků, oznamovatele a přestupce, tak jednoznačné rozpory, které v konečném důsledku vyvolávají pochybnosti o možnosti vycházet z těchto výpovědí při zjišťování skutkového stavu. Je snížena i věrohodnost výpovědi přestupce a konstatované rozpory nelze omlouvat nepozorností svědků a rozdíly v subjektivním vnímání celé situace.

[7] Ohledně doplnění výpovědí svědků v odvolacím řízení pak žalobce poukázal na to, že svědci zcela rozdílně zakreslili vzájemnou pozici zúčastněných osob, což pochyby ve věci samé ještě prohlubuje. Nejednotné měly být také údaje od svědků o tom, jak komunikace mezi policisty a oznamovatelem trvala.

[8] V souvislosti s výše uvedeným žalobce dodal, že dle § 180 odst. 1 služebního zákona je služební funkcionář „povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí“. Je také třeba brát ohled na zásadu *in dubio pro reo*, a na pravidlo, dle něhož musí být účastník řízení vina prokázána, přičemž ten není povinen dokazovat žádnou skutečnost (ani svědčící v jeho prospěch). Ohledně principu presumpce nevinu žalobce

odkázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09, a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Barberá, Messequé a Jabardo, 1988, A-146.

[9] Žalobce se též domníval, že žalovaný nepostupoval řádně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Z té naopak vycházelo stanovisko senátu poradní komise, který navrhl vyhovět odvolání žalobce; k tomuto však zaujal odlišný právní názor tajemník poradní komise, s jehož názorem se žalovaný ztotožnil. Rozpory mezi jednotlivými výpověďmi nešlo odbýt poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013-49, neboť dané odlišnosti nelze posoudit jako nepodstatné detaily.

[10] Chybou dle žalobce bylo také to, že se žalovaný pokoušel dovodit určité poznatky z výpovědi druhého člena hlídky, Mgr. K.; přitom výslech Mgr. K. byl proveden v řízení o jeho kázeňském přestupku, nikoli v řízení o kázeňském přestupku žalobce, což je deficitní z hlediska zajištění práva na obhajobu. V tomto směru žalobce odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2013, č. j. 7 Ca 210/2009-52, pročež předmětný důkaz považoval za zcela nepoužitelný.

[11] Napadené rozhodnutí je nezákonné také proto, že neobsahuje právní závěr o tom, zda bylo dáno zavinění, jakožto obligatorní znak subjektivní stránky kázeňského přestupku, a v jaké formě. Bez zavinění přitom není přestupku a forma zavinění je důležitá též pro posouzení materiálního znaku deliktu, jakož i pro určení kázeňského trestu.

[12] Žalobce konečně poznamenává, že pokud je jeho věrohodnost zpochybňována odkazem na jeho tvrzení související s kontrolou přestupce a ověřováním jeho identity, je třeba uvést, že kontrola a ověření byla úkolem a měla být prováděna Mgr. K.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[13] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že argumentace žalobce uplynutím dvouměsíční subjektivní lhůty za kázeňský přestupek není správná, neboť rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 23. 9. 2008, č. j. 53 Ca 2/2008-33, je v tomto směru zcela chybný, jak dokládá pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu.

[14] Co se týká nedostatku výroku žalovaného rozhodnutí, odkázal žalovaný na znění § 181 odst. 4 služebního zákona, dle něhož výrok (popis skutku) nemusí obsahovat údaj o formě zavinění a výrok je třeba vykládat v souvislosti s odůvodněním rozhodnutí, z něhož je forma zavinění zřejmá. I kdyby se v daném případě jednalo o vadu, nešlo o vadu, který by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a nelze k ní proto přihlížet. Z výroku rozhodnutí je též zřejmé, jak bylo prvostupňové rozhodnutí měněno a potvrzováno. Určitá nepřehlednost týkající se nákladového výroku pak nemůže způsobit nezákonnost (nesrozumitelnost) rozhodnutí.

[15] Žalovaný pak považuje za správné i své hodnocení důkazů a důvody, pro které zpochybnil věrohodnost výpovědi žalobce.

IV. Ústní jednání

[16] Při ústním jednání dne 17. 5. 2016 žalobce odkázal na své žalobní argumenty a zopakoval, že se domnívá, že o kázeňském přestupku bylo pravomocně rozhodnuto až po uplynutí subjektivní lhůty dle § 186 odst. 9 služebního zákona. Rovněž vyjádřil názor, že výrok rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, v jakém rozsahu mění výrok rozhodnutí služebního funkcionáře a v podstatě mění výrok rozhodnutí služebního funkcionáře o úhradě nákladů řízení, ačkoli v prvostupňovém rozhodnutí takový výrok zcela chybí. Především se však žalobce domnívá, že skutkový stav nebyl ve věci zjištěn správně a dostatečně v souladu s § 180 odst. 1 služebního zákona.

[17] V daném směru žalobce opětovně poukázal na rozpory mezi výpověďmi svědků, přičemž nebylo jasně prokázáno, že policisté oznámení ze strany pana P. vůbec slyšeli. Svědci se tak rozcházelí v zásadních okolnostech věci, například v postavení aktérů celé situace, způsobu oznámení rvačky před nádražím ze strany oznamovatele apod., zatímco z výpovědí policistů shodně plyne, že tyto pana P. a jeho podnět vůbec nezaregistrovali, což bylo možné s ohledem na ruch, který v rozhodnou dobu ve vestibulu nádraží vládne. Nadto je třeba vzít v potaz „kvalitu“ svědků, z nichž přestupce nebyl ve věci nestranný, byl negativně motivován, což vyplývá již z jeho vyjádření, že byl rozzloben tím, že byl policisty pokutován. Také uvedl, že se ve věci nemělo řešit, zda policisté někoho lustrovali, ale to, zda si mohli na místě něčeho objektivně všimnout.

[18] Žalovaný uvedl, že trvá na svém vyjádření k žalobě a poukázal na to, že v odvolacím řízení byl proveden výpis z příslušné evidence, z níž plyne, že přestupce nebyl na místě policisty lustrován, přičemž žalobce ve správním řízení vypovídal v rozporu s touto skutečností. Není také možné, aby žalobce, jakožto velitel hlídky, přenášel odpovědnost za lustraci na Mgr. K., jak činil v průběhu řízení před soudem. Judikatura, na kterou žalobce odkazuje ohledně uplynutí subjektivní lhůty pro projednání kázeňského přestupku, je nesprávná a překonaná judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[19] Soud při jednání zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování čtením výpovědi svědků, jak jsou zachyceny ve správním spise, a to pro nadbytečnost, neboť tyto výpovědi jsou stranám dobře známy a dodal, že ve správním soudnictví se dokazování správním spisem neprovádí. Žalobce však v rámci svého výslechu uvedl některé podrobnosti ke sporné lustraci přestupce. Ta se na místě provádí, ovšem pokud ve správním řízení uvedl, že s Mgr. K. tuto lustraci realizovali, v souvislosti s čímž žalovaný zpochybňuje jeho věrohodnost, uznává, že se mohl, vzhledem k časovému odstupu mezi celým incidentem a svým vyjádřením, mýlit. Na místě se tato lustrace prováděla v daném období v off-line systému, žalobce si není jistý, zda je možné vysledovat zpětně přístup do tohoto systému. Nyní se lustrace provádí i on-line, v danou dobu se prováděla i přes vysílačku dotazem na dozorčího. Druhá lustrace se pak koná na služebně, k čemuž v dané věci také došlo. Žalobce dodal, že když je kontrolovaná osoba z nějakého důvodu nevěrohodná, předvede se na služebnu, což v daném případě, i přes arogantní chování přestupce, nebylo třeba, neboť ten se vykázal platnými osobními doklady a byl ochoten věc vyřešit na místě. Žalobce dodal, že z taktického hlediska není možné, aby při zákroku stál přestupce mezi policisty, jak vyplývalo z nákresů svědků ve správním řízení; na postavení hlídky se ostatně svědci neshodli. Pokud pak pan P. něco na místě oznamoval, měl to udělat důkladně a navázat s policisty kontakt, neboť v daném místě bývá v uvedenou dobu rušno, což mohlo teoreticky vést k tomu, že si oznamovatele hlídka vůbec nevšimla.

[20] V závěrečném návrhu zástupce žalobce uvedl, že žaloba byla podána nikoli proto, že by to snad žalobce bavilo, nadto se v daném případě soudí se zaměstnavatelem, ale z principu, neboť je mu vytýkáno poměrně závažné jednání, kterého by se nikdy úmyslně nedopustil, jelikož práce policisty pro něj není jen zaměstnáním, ale i posláním; není možné, aby byl postihován za něco, co neudělal; jediné, co připouští, je to, že si nemusel na místě oznamovatele povšimnout. Znovu zopakoval, že ve výpovědích svědků jsou rozpory a poukázal na negativní motivaci přestupce. Nelze také vycházet pouze z domněnek oznamovatele o tom, zda jej policisté zaregistrovali čili nic.

[21] Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Odkázal na dosavadní průběh dokazování ve správním řízení a domnívá se, že skutek byl prokázán dostatečně. Zdůraznil také, že druhý člen hlídky kázeňský trest přijal a neodvolával se proti němu. Ve výroku rozhodnutí žalovaného nejsou rozpory a nebylo třeba, by ve výroku rozhodnutí žalovaného byla výslovně uváděna forma zavinění.

V. Posouzení věci soudem

[22] Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[23] Krajský soud v první řadě považuje za nedůvodnou námitku, dle níž mělo být řízení ve věci kázeňského přestupku žalobce dle § 188 písm. d) služebního zákona zastaveno, neboť odpovědnost za kázeňský přestupek zanikla. Dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je přitom možné kázeňský trest za kázeňský přestupek „uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku“.

[24] Ve věci je přitom mezi stranami nesporné, že k vytýkanému skutku mělo dojít dne 6. 8. 2013, služební funkcionář rozhodl dne 29. 10. 2013 a toto rozhodnutí byl žalobci doručeno dne 4. 11. 2013, přičemž služební funkcionář se o jednání, které mělo mít znaky kázeňského přestupku, dozvěděl dne 7. 10. 2013, kdy mu byl doručen příslušný spisový materiál. Žalobou napadené rozhodnutí ze dne 7. 4. 2014 pak nabylo právní moci dne 16. 4. 2014.

[25] Pokud žalobce argumentuje tím, že ve zmíněné dvouměsíční lhůtě muselo nabyt právní moci i rozhodnutí žalovaného, s tím, že v tomto směru odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 23. 9. 2008, č. j. 53 Ca 2/2008-33, dostupný v databázi ASPI (ASPI ID JUD236446CZ), nelze jeho právní názor považovat za správný. Jak již poukázal ve vyjádření k žalobě žalovaný, závěry vyslovené v citovaném rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, byl opakovaně překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně např. rozsudkem ze dne 26. 8. 2010, č. j. 4 Ads 76/2010-126, dostupným na www.nssoud.cz, dle něhož „na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je tudíž třeba nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí

služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně). Tento výklad je třeba zaujmout nejen s ohledem na skutečnost, že v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru není výslovně uvedeno, že by ve dvouměsíční subjektivní lhůtě muselo být řízení o uložení kázeňského přestupku pravomocně ukončeno, resp. rozhodnutí o uložení kázeňského trestu muselo nabýt právní moci, ale i s přihlédnutím k faktickým aspektům řízení o uložení kázeňského trestu. Je nutno vycházet též z toho, že lhůta pro rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře (správní orgánu prvního stupně) činí 90 dnů, je tedy sama o sobě delší než dvouměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně) a je tak zřejmé, že dvouměsíční subjektivní lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru nelze považovat za lhůtu, v níž musí rozhodnutí o kázeňském trestu nabýt právní moci“ (stejně tak např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009-76, dostupný na www.nssoud.cz).

[26] Pakliže žalobce namítá, že z výroku rozhodnutí nevyplývá forma zavinění ve vztahu k vytýkanému skutku, nelze ani tuto argumentaci považovat za důvodnou. Dle § 181 odst. 4 služebního zákona „[v]ýrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění“. Je tak zřejmé, že sám služební zákon požadavek na vyslovení formy zavinění ve výrokové části rozhodnutí explicitně neuvádí. Je sice pravdou, že citované ustanovení se týká obecně rozhodnutí v řízeních ve věcech služebního poměru a neupravuje speciálně otázku kázeňských řízení, přesto nelze podle krajského soudu bez dalšího dovodit, že v těchto specifických rozhodnutích, tedy v rozhodnutích kázeňských, bylo třeba, aby forma zavinění byla ve výroku výslovně uváděna, nýbrž postačovalo, aby tato forma vyplývala z alespoň z odůvodnění rozhodnutí, resp. odůvodnění v tomto směru objasňovalo výrok rozhodnutí. Dle soudu z odůvodnění rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný shledal, že kázeňský přestupek byl spáchán úmyslně (tedy že je dáno i zavinění obecně – viz definice kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 služebního zákona), přičemž tento závěr lze dovodit z opakovaného konstatování žalovaného, že má za to, že mezi oznamovatelem a hlídkou došlo ke komunikaci a nepovažuje tak za důvodnou námitku žalobce, že si hlídka nemusela pana P., jakožto oznamovatele, všimnout.

[27] Podpůrně lze k výše uvedenému odkázat na znění § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), který ve znění účinném do 30. 9. 2015 [nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 204/2015 Sb.“)] stanovil, že „[v]ýrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění“. Ani tento zvláštní zákon, který se zabýval problematikou správních deliktů v podobě přestupků, nepožadoval, aby výrok přestupkového rozhodnutí obsahoval výslovný údaj o formě zavinění. Ke změně došlo až novelizací provedenou zmíněným zákonem č. 204/2015 Sb. a od 1. 10. 2015 tedy výrok takového rozhodnutí musí obsahovat i údaj o formě zavinění. K věci lze přitom přiměřeně odkázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 204/2015 Sb. (s přihlédnutím ke specifickým důvodům přijetí předmětné novelizace, která uvádění formy zavinění požaduje s ohledem na údaje uváděné v zavaděné

evidenci přestupků), která se u novelizovaného § 77 zákon o přestupcích vyslovovala k dosavadnímu právnímu stavu tak, že „[o]becně k zavinění za přestupek postačí jednání z nedbalosti [pozn.: taktéž u kázeňských přestupků dle služebního zákona]. V případě přestupků, které je možné spáchat i z nedbalosti, nebylo ve výroku rozhodnutí třeba uvádět, zda byl konkrétní přestupek spáchán z nedbalosti či úmyslně. Byl-li takovýto přestupek spáchán úmyslně, správní orgán pouze přihlížel k této skutečnosti při určení druhu a výměry sankce. Úmyslná forma zavinění se ve výroku uvádí jen u přestupků, u nichž je tato forma zavinění vyžadována“ (to však u vytýkaného kázeňského přestupku v nynější věci nelze dovodit).

[28] S odkazem na již uvedené se soud nedomnívá, že by výslovné neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí žalovaného mělo za následek jeho nezákonnost. Pro dokreslení kontextu pak soud uvádí, že pokud pak zákon o přestupcích s účinností od 1. 10. 2015 neuvedení formy zavinění ve výroku považuje za vadu, která může vést k nezákonnosti rozhodnutí, je tak činěno zejména v souvislosti s evidencí přestupků, která se však kázeňských přestupků dle služebního zákona netýká.

[29] Zdejší soud rovněž nemá za to, že by nezákonnost rozhodnutí žalovaného vyplývala ze způsobu, jakým žalovaný změnil rozhodnutí služebního funkcionáře (srov. odstavec 1 a 2 tohoto rozsudku, kde jsou výroky o vině reprodukovány). Je zřejmé, že žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí přeformuloval; i kdyby bylo možné mít formální výhrady ke konkrétně zvolenému postupu, je třeba konstatovat, že je zcela zřejmé, jak žalovaný (v návaznosti na prvostupňové rozhodnutí) rozhodl, o jakém skutku rozhodl, a že např. nijak nerozšířil předmět řízení. Pokud lze z formalistického hlediska vytýkat napadenému rozhodnutí to, že vzniká dojem, že žalovaný změnil i nákladový výrok prvostupňového rozhodnutí (přičemž služební funkcionář o nákladech řízení vůbec nerozhodoval), není možné ani tuto skutečnost považovat za důvod pro konstatování nezákonnosti rozhodnutí žalovaného. Z nepředpojatého náhledu na rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, že žalovaný rozhodoval o žalobcem vzneseném nároku na náhradu nákladů odvolacího řízení, nikoli že by měnil neexistující nákladový výrok rozhodnutí služebního funkcionáře. I kdyby rozhodnutí žalovaného byly tyto spíše formální (s nadsázkou řečeno „estetické“) nedostatky vytýkány, nebylo by možné považovat je za vadu, která má vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí (zde nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost), a tudíž nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, publikovaný pod č. 23/2003 Sb. NSS).

[30] Ani ohledně samotného věcného posouzení celé záležitosti, ve vztahu k němuž žalobce namítal zejména nesprávné zjištění skutkového stavu, resp. nesprávné hodnocení důkazů a z toho vyplývající nesprávné vyvození právních závěrů, nepovažuje krajský soud námitky žalobce za důvodné.

[31] Je třeba s žalobcem souhlasit, že dle § 180 odst. 1 služebního zákona je služební funkcionář „povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí“. Na rozdíl od žalobce se však soud domnívá, že právě tak žalovaný postupoval, přičemž byly dodrženy i další principy vážící se k rozhodování správních orgánů v sankčních řízeních.

[32] Soud podobně jako žalovaný bere za východisko judikaturu Nejvyššího správního soudu; konkrétně pak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, dostupného na www.nssoud.cz, lze dovodit, že při hodnocení důkazů v přestupkových řízeních je třeba (s ohledem na čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.) ve prospěch obviněného aplikovat zásady práva trestního, nelze však při tom zcela odhlížet od reálných omezení lidské paměti. Za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobilé otřást věrohodností svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily.

[33] Je možné do jisté míry dát za pravdu žalobci, že rozpory mezi výpověďmi oznamovatele a přestupce se zdají být na první pohled zásadní. Oznamovatel ve své výpovědi (již v rámci zahájeného kázeňského řízení) ze dne 15. 10. 2013 uvedl, že policejní hlídku kontaktoval s tím, že před budovu nádraží dochází k potyčce narkomanů, přičemž policisté dělali, jakoby tam ani nebyl a ignorovali jej, a v odvolacím řízení dodal, že daná komunikace probíhala asi 5 sekund; když na něj policisté nereagovali, odešel. Naproti tomu přestupce dne 8. 10. 2013 uvedl, že na oznámení ze strany pana P. (které bylo jasně slyšitelné a museli je slyšet i policisté) policisté reagovali tak, že mu odpověděli, že musí řešit přestupek pana S. a venku před nádražím bude jistě jiná hlídka, která bude moci potyčku řešit. V odvolacím řízení pak svou výpověď zopakoval, přičemž se vyjádřil také v tom smyslu, že oznamovatel se opětovně ptal hlídky, zda mu tato může pomoci a policisté mu řekli, že ne. K tomuto oznamovatel v odvolacím řízení uvedl, že údaje o tom, že s ním policisté hovořili, považuje za „blbost“, neboť s ním policisté vůbec nekomunikovali.

[34] Jak již bylo řečeno, tyto rozpory se zdají být zásadní, nicméně z hlediska naplnění skutkové podstaty předmětného kázeňského přestupku jimi nejsou. Z výpovědí obou svědků totiž vyplývá, že oznámení o rvačce před budovou hlavního nádraží nebylo řešeno v souladu s povinnostmi stanovenými zákonem a služebními předpisy (přičemž členové hlídky museli kontakt ze strany pana P. zaregistrovat), když konkrétně žalobce nedodržel povinnost vyplývající se služební kázně dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru („*Príslušník je povinen [...] dodržiavovať služebnú kázeň*“) ve pojení s § 46 odst. 1 služebního zákona („*Služebná kázeň spočíva v nestranném, rádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů*“) ve spojení s povinnostmi velitele hlídky dle čl. 7 odst. 2 a 13 odst. 2 písm. c) závazného pokynu, když neplnil svědomitě a řádně povinnost předcházet a zabráňovat narušování veřejného pořádku, a jako velitel hlídky odpovídá za plnění úkolů hlídky, řídí a usměrňuje činnost hlídky, důsledně dbá na odstranění všech nedostatků v jejím jednání a výstroji a rozhoduje o taktice a způsobu provedení služebního zákroku hlídky.

[35] Zmíněné rozpory mezi jednotlivými výpověďmi tak mohly skutečně vyplývat z odlišného subjektivního prožívání celé situace oběma svědky, jakož i s časovým odstupem od popisované události (kteréžto faktory se posilují); oba svědci však, jak již bylo naznačeno, konzistentně a setrvale popisují nastalý stav tak, že situace nebyla řešena v souladu s příslušnými předpisy.

[36] Je možné také připomenout, že určitá míra nesrovnalostí ve výpovědích je zcela přirozená. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 As 12/2010 – 79, dostupném na www.nssoud.cz: „*Pokud by všichni tři svědci vypovídali ve všech detailech naprosto shodně, šlo by o jev velmi neobvyklý,*

který by dle okolností snad ukazoval i na předběžnou domluvu ohledně jejich svědeckých výpovědí.“ V tomto kontextu je možné k věci přiměřeně vztáhnout závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011 - 54: „Pokud si jeden z policistů při výslechu konaném téměř po dvou měsících od zjištění přestupku nebyl schopen vybavit přesnou polohu policejního vozidla a nepamatoval si veškeré okolnosti předcházející zjištění přestupku, není to důvodem, pro který by nebylo možné učinit závěr o spáchání daného přestupku. Tyto skutečnosti nezpůsobily nevěrohodnost či rozporuplnost výpovědí policistů.“

[37] Žalovaný v tomto směru srozumitelně vysvětlil, proč se přiklonil k verzi skutkového děje, kterou popisovali svědci, a nikoli k výpovědi žalobce (resp. Mgr. K.). Zabýval se přitom i případnou motivací těchto svědků a na pozadí jejich konání nezjistil, že by Tito svědci byli vedeni snahou policisty poškodit (podrobně se např. zabýval věrohodností a motivacemi svědka S., u kterého, jakožto přestupce hodnotil, zda tento mohl být motivován snahou policistům uškodit kvůli tomu, že jej pokutovali, přičemž žalovaný vzal v potaz celkové chování a jednání tohoto svědka od okamžiku jeho pokutování až do jeho výpovědi ve správním řízení, kdy z žádného momentu nevypnul náznak jakékoli snahy se „mstít“; obdobně se žalovaný zabýval i postupem oznamovatele, který rovněž nevykazoval znak osobního zaujetí proti policistům, pouze oznámil jednání, v němž spatřoval nesplnění služebních povinností, když nadto původní oznámení učinil „kvazianonymně“ prostřednictvím e-mailové zprávy). S tímto hodnocením žalovaného se zdejší soud ztotožňuje, přičemž v návaznosti na citovanou judikaturu dodává, že určité rozpory mezi výpověďmi svědků, kteří si stáli za svým popisem situace, paradoxně posilují jejich věrohodnost, neboť je zřejmé, že se jinak neznají, své výpovědi nijak nekoordinovali a nesnažili se je sladit, tedy vypovídali v souladu se svým přesvědčením o tom, jak se věc udála. Výše uvedené závěry je tak třeba vztáhnout i na to, že oba svědci zakreslili jinak, v jakém postavení se nacházeli jednotliví aktéři celého incidentu, jakož i na rozdílné údaje o délce komunikace mezi oznamovatelem a policisty (tu oznamovatel odhadoval na cca 5 sekund, zatímco přestupce na 20 – 30 sekund).

[38] S výše uvedeným souvisí i to, proč nepovažoval žalovaný výpověď žalobce za srovnatelně věrohodnou, což opřel o skutečnost, že v rozporu se služební povinností nebyla provedena při projednávání přestupku pana S. v budově nádraží kontrola osoby k prověření, zda se tato nenachází v pátracím systému hledaných osob (dotaz byl proveden pouze jeden, a to v 17.06 Mgr. K. až při zpracovávání přestupku v evidenčním systému), přičemž žalobce v záznamu o ústním jednání v řízení o kázeňském přestupku dne 17. 10. 2013 uvedl, že byli v době, kdy je měl kontaktovat oznamovatel, zaneprázdněni ověřováním totožnosti přestupce v e evidenčních systémech Policie ČR, když si tím navíc žalobce měl být jist („určitě [jsme] prováděli i jeho lustraci přes dozorčího, buď vysílačkou nebo telefonem“). V tomto kontextu, tedy zvažování věrohodnosti výpovědi žalobce, je možné za akceptovatelný považovat postup žalovaného, který vzal v potaz ne zcela příznivé hodnocení žalovaného v rámci průběžného a služebního hodnocení jeho osoby (např. opakované kázeňské trestání žalobce). V souvislosti s tím nemůže být úspěšná ani žalobní námitka, že nebylo možné nižší věrohodnost výpovědi žalobce opírat o neexistující lustraci přestupce, neboť to mělo být úkolem Mgr. K.; žalobce totiž byl jako velitel hlídky za tuto lustraci odpovědný a pokud ji snad měl provádět přes vysílačku či telefon Mgr. K., o to spíše měl na oznámení od třetí osoby, pana P., řádně reagovat žalobce. I kdyby se žalobce neúmyslně mýlil ve své výpovědi o tom, zda na místě lustraci prováděli, jak naznačil při ústním jednání před soudem, opět by jej to odpovědnosti za

kázeňský přestupek nezbavovalo. Pokud totiž lustrace nebyla na místě prováděna, o to spíše si měl povšimnout oznamovatele a adekvátně na něj reagovat, neboť pozornost hlídky v tomto smyslu nebyla odváděna jinam; z výpovědí svědků přitom plyne, jak již bylo uvedeno, že na podnět oznamovatele nebylo adekvátně reagováno (když si přitom policisté museli oznamovatele všimnout), ať již to bylo pasivním „ignorováním“ oznamovatele nebo jeho aktivním odmítnutím.

[39] V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz také výše), je třeba souhlasit s žalobcem, že na řízení o správních deliktech je třeba vztáhnout některé principy vyplývající z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, popř. Listiny základních práv a svobod, mezi něž patří i zásada *in dubio pro reo*. K ní se mnohokrát vyslovil i Ústavní soud, např. v nálezu ze dne 12. 1. 2009, sp. zn. II. ÚS 1975/08, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, uvedl, že „[z] principu *presumpce nevin*y plyne pravidlo *in dubio pro reo*, dle kterého není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [nález sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [nález sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ [nález sp. zn. IV. ÚS 260/05 ze dne 17. 5. 2007 (N 86/45 SbNU 259)].“ V tomto smyslu nelze dle krajského soudu zmíněnou zásadu vykládat tak, že by jakákoli, a to sebenepatrnější, pochybnost o skutkovém stavu znamenala, že nelze rozhodnout o vině obviněného, neboť z podstaty věci v každém případě a každé životní situaci bude existovat alespoň stopa určité pochybnosti. Nicméně v nynější věci má krajský soud za to, že skutek byl prokázán mimo zmíněnou „rozumnou pochybnost“, resp. slovy § 180 odst. 1 služebního zákona mimo „důvodné pochybnosti“.

[40] S předchozím odstavcem tohoto rozsudku souvisí i námitka žalobce směřující do porušení zásady volného hodnocení důkazů. Dle § 180 odst. 4 služebního zákona „[s]lužební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti“. Dle krajského soudu právě tímto způsobem žalovaný postupoval, neboť se postupně věnoval samostatně každému jednotlivému důkazu, který byl ve věci proveden a tyto důkazy poté dal do vzájemné souvislosti, např. proto, aby takto zhodnotil věrohodnost jednotlivých výpovědí. V tomto směru soud žalovanému nemůže nic vytknout.

[41] Ohledně argumentace žalobce tím, že nebylo zaručeno jeho právo na obhajobu z toho důvodu, že žalovaný při svém rozhodování vycházel i ze záznamu o ústním jednání v řízení o kázeňském přestupku Mgr. K., je třeba říci, že Mgr. K. v tomto smyslu nevypovídal jako svědek v kázeňském řízení žalobce, ale vyjadřoval se k věci ve svém vlastním kázeňském řízení. Právo na obhajobu by tedy bylo jednoznačně narušeno, pokud by žalobce nemohl např. klást otázky Mgr. K., který by byl v postavení svědka. V daném ohledu žalovaný zřejmě postupoval v případě záznamu o ústním jednání v řízení o kázeňském přestupku Mgr. K. s ohledem na § 180 odst. 2 služebního zákona, dle něhož „[d]ůkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořizená dokumentace skutkového děje“. I kdyby ovšem byla

ve smyslu rozsudku, na který se žalobce odvolává, konkrétně rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2013, č. j. 7 Ca 210/2009-52, dostupného na www.nssoud.cz, dána nepoužitelnost záznamu o ústním jednání v řízení o kázeňském přestupku Mgr. K. jakožto důkazu v řízení o kázeňském přestupku žalobce, neměla by tato skutečnost sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť z tohoto záznamu nebylo možné vyvodit zásadní poznatky ke spáchání kázeňského přestupku žalobcem, tento záznam nehrál nosnou roli v závěrech žalovaného, a i kdyby od něj žalovaný odhlédl, nemohlo by to v zásadě změnit jeho závěry o skutkovém stavu, který byl zjištěn dostatečně v souladu s § 180 odst. 1 služebního zákona.

[42] Soud tak uzavírá, že se dle jeho názoru žalobce vytýkaného kázeňského přestupku dopustil a nehledal důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného.

VI. Závěr a náklady řízení

[43] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

[44] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. května 2016

JUDr. Milada Haplová
předsedkyně senátu